

Христина
Тодорова

365

дни в света
на

книгите

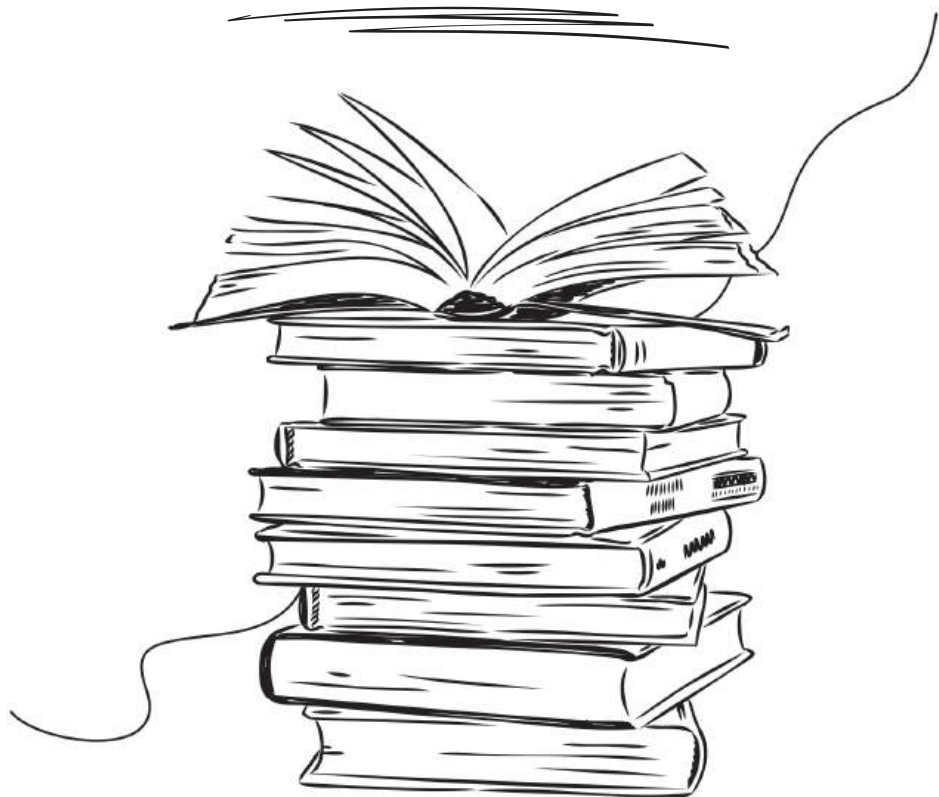
Дневник на читателя

© ciela

„Винаги съм си представял,
че раят е библиотека“

– Хорхе Луис Борхес

Никога не съм възприемала книгата като обикновена вещ, купчина хартия с мастило, което се шари по страниците ѝ. Винаги съм вярвала, че книгите разговарят с нас и виждат неща, за които ние нямаме очи. Избират ни измежду хилядите читатели в книжарници и библиотеки и разбират, че точно в този момент имаме нужда да научим тяхната история. Няма по-верни приятели от тях, които дори в мълчанието си намират начин да ни прошепнат добронамерен съвет или гуми на утеха.

Първият ми такъв „разговор“ протече у дома, когато забелязах буквара да стои самотен на масата. Имаше причина да е там, но човекът, за когото бе предназначен, отказваше да го използва. И също както деца на площадката се сприятеляват – импулсивно, водени от желанието си да общуват и да се забавляват, така и ние с буквара се срещнахме в празната стая. Аз го излекувах от самотата, той ми подари ключа към един друг свят.

Оттогава насам много пъти сме разговаряли с книгите. През дългите летни ваканции, когато улицата опустяваше и връстниците ми заминаваха кой на село, кой на море, аз си имах моите книжни приятели. Заигравах се с тях – поставях си различни цели и предизвикателства и всеки път, когато успях да ги изпълня, се чувствах удовлетворена от себе си, но и жадна за още. Преследвах героите

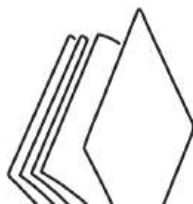
из страниците на приказки и детски романи, исках да съм част от тази тяхна вселена, в която всичко бе възможно. После пораснах и разбрах, че желанието ми противоречи на законите на реалността, но пък тогава реших, че щом не мога аз да вляза в техния свят, ще ги направя част от моя.

През годините приятелството ни започна да пише своя история. В нея има много глави – като онази, в която прочетох „Гордост и предразсъдъци“ и разбрах, че съм романтична душа, или като другата за студентските ми години, в които все бях натоварена, затова новогодишните ми списъци с желания започваха с точка „повече време за четене“ (още не ми стига). Повратен момент се оказа създаването на блога *Hrisilandia*, който от седем години списвам. Вече не ми стигаше само аз да разговарям с книгите, исках да говоря за тях и да споделя богатството на това приятелство с други, които се нуждаеха от него. Така или иначе четенето непрекъснато разширява границите на моя свят, защото пък да не покана и още хора в него.

Дневникът, който гържите, е покана да се присъедините към приятелската общност, която аз и книгите сме си изградили. В него ще срещнете заглавия, с които с удоволствие ще разговаряте, и други, с които може би няма да се разберете и ще искате да набутате в най-тъмния ъгъл на библиотеката – все пак не можем всички да се харесваме. Ще намерите списъци, които ще ви напомнят, че четенето не е „задължително“, за-

щото някой го налага, но е такава, ако искате да разбирате по-добре света и себе си. Сезонните и месечните предизвикателства ще ви подарят доза настроение и онова топло чувство на уют, което книгите по начало излъчват. А страниците, оставени за вашите записки, ще ви дадат възможност да предадете щафетата и след време вие да споделите историята на вашето книжно приятелство с друг човек, като му дадете идея какво да чете.

Има много неща, които все още не знам – защо някои заглавия стават бестселъри, а други – не, как да отворя портал в библиотеката, за да събирам повече книги, мога ли да удължа денонощието, за да чета повече. Но едно знам със сигурност – в компанията на книгите никога няма да ви е скучно и никога няма да сте самотни. Пожелавам ви тук да откриете много нови книжни приятели!

